

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 67.

Tolvte Session.

35te Møde.

Lørdagen den 29de November Kl. 6½ Aften.

(Fortsat).

Ordføreren: Jeg troer ogsaa, at det er en ligefrem Følge af Thingets Afstemning under anden Behandling, at disse Forslag maae ansees for vedtagne. Forsaavidt betræffer Enhens Mand, mener jeg, at ligesom vi nu overhovedet skulle tage Afsted med ham, maae vi lade ham gaae ud her; men Leiligheden er tilslige benyttet til at rette en lille Incorrecthed, der blev staaende fra det oprindelige Udcast, idet der nemlig der er brugt Udtrykkene: „Bestimmelser i en Fæstecontract“, og hvorved der jo allsaa var aabnet Udvæl for at slippe fra Lovens Opfyldelse ved at oprette en Sidecontract og indføre en saadan Clausul i denne, der gjorde det Hele illusorisk. Efter Udvalgets Forslag hedder det nu: „enhver Overeenskomst“, og derved haaber jeg, at der skal være slaaet en forsværlig Bøm for enhver tilsigtet Dingaaent af Loven.

Formanden: Jeg troer allsaa, at man meget godt uden Afstemning kan vedtage disse 2 Vædringsforslag. Jeg holder for, at man skal ikke udsætte sig for at faae et modsat Resultat bragt tilstede af, hvad der engang er vedtaget.

Dermed ere saaledes alle de stillede Vædringsforslag afgjorte, og jeg sætter nu Lovudkastet i dets Heelhed under Forhandling.

Ordføreren: Sagen er saa fuldstændig discuteret, at der ikke er stor Anledning til at tilføie Noget. Jeg skal kun bemærke, at naar det Gaab, jeg i Begyndelsen havde om eenstemmige Indstillinger fra Udvalgets Side, ikke er gaaet i Opfyldelse, har jeg senere forsonet mig hermed, thi hvad der er vedtaget i Landstthinget vil gaae over til Folkethinget og allsaa foreligge der som et Tilbud om, hvad Landstthinget vil kunne gaae ind paa. Men ved Siden deraf fremgaaer ogsaa, hvad Landstthinget ikke kan gaae ind paa; at allsaa en Restitueren af det, der efter en udførlig Discussion her med en stor Majoritet er forkastet, vilde være det Samme som en Forkastelse af selve Loven. Det vil saaledes foreligge for Folkethinget ualmindelig reent og klart, om det vil have det, her gives, eller ikke, og at en Opfordring til at slyde det tilbage til Landstthinget jo derved bliver meget mindre, hvortil navnlig ved Slutningen af Sessionen Fristelsen kan være stor. Jeg har imidlertid det Gaab, at ligesaalidet som Nogen vil kunne paastaae, at hvad der indeholdes i denne Lov skalde være noget særdeles Stort og Vigtigt og navnlig svære til de Forventninger, man i saa Henseende kan have, og som jeg for mit Vedkommende ikke skal opgive, saalænge jeg lever, saa troer jeg dog, at naar man vil have Sagen i Gang, saa at der med Tid og Leilighed kan komme noget Godt ud af det, ligesaalidet bør man slyde fra sig det, der her foreligger, og jeg skal med disse Ord anbefale Loven til Vedtagelse, som den foreligger.

Christensen: Jeg kan aldeles ikke i det, jeg nu hørte af den ærede Ordfører,